

ת"פ 51933/08/15 - מדינת ישראל נגד עמנואל בן רודשל בר חן

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 51933-08-15 מדינת ישראל נ' בר חן

בפני בעניין: כבוד השופט, סגן נשיאה חגי טרסי
מדינת ישראל - המאשימה

נגד
עמנואל בן רודשל בר חן - הנאשם ע"י ב"כ
עו"ד זוהר ברזילי

גזר דין

כתב האישום:

הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בו יוחסו לו עבירות של פציעה כשהעבריינין מזויין - עבירה על סעיף 334 + סעיף 335 (א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), איומים - עבירה על סעיף 192 לחוק וחבלה במזיד ברכב - עבירה על סעיף 413 לחוק.

על פי המפורט בכתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום בעלים של מסעדה בעיר פתח תקווה (להלן: "המסעדה"). עובר לאירועים שהתרחשו ביום 24.8.15 העיר הנאשם למתלונן מספר פעמים על כך שהוא נוסע על הקטנוע שלו בסמוך למסעדה ומקים רעש. על רקע זה, ביום 24.8.15 בשעה 21.30 הגיע הנאשם לחניון ביתם של המתלונן ואחיו (להלן: "המתלוננים"), הפיל את הקטנוע על צדו, ניקב את אחד הצמיגים ונמלט מהמקום. בהמשך, בשעה 21.50, הגיעו המתלוננים למסעדה ובינם לבין הנאשם התפתח ויכוח, במהלכו השמיעו גם המתלוננים דברי איום כלפי הנאשם וכן הפילו את אופנועו. בנסיבות אלה, רץ הנאשם למטבח המסעדה וחזר כשבידו סכין עם ידית שחורה (להלן: "הסכין"). הנאשם התקרב במהירות למתלוננים, אשר נסוגו מיד לאחור ויצאו מהמסעדה. בשלב זה, הניח הנאשם את הסכין על דלפק המסעדה ויצא החוצה.

לאחר חילופי דברים נוספים בין הנאשם למתלוננים, הרים הנאשם כיסא אשר עמד בסמוך והטיח אותו בחוזקה פעמיים בראשו של המתלונן. בתגובה, נכנסו המתלוננים למסעדה בעקבות הנאשם, שרץ לדלפק ונטל את הסכין. המתלונן השליך לעבר הנאשם כיסא ושולחן ואחיו של המתלונן השליך לעבר הנאשם קסדת אופנוע, אשר לא פגעה בו. הנאשם הדף את החפצים שהושלכו לעברו והתקדם לכיוון המתלוננים תוך שהוא מנופף בסכין לכל עבר. בשלב זה דקר הנאשם את המתלונן בידו הימנית, ואת אחיו של המתלונן דקר פעמיים בידו הימנית. כמו כן איים על האח באומרו "אל תדאג אני אטפל בך, אתה תמות". כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן חתכים שטחיים והמטומה בראשו ולאחיו של

המתלונן חתר בידו הימנית.

במסגרת ההסדר שגובש בין הצדדים תוקן כתב האישום והוסכם כי הנאשם יופנה לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן.

תסקירי שירות המבחן:

במהלך התקופה שחלפה מאז הודה הנאשם והורשע במיוחס לו, הוגשו בעניינו שלושה תסקירים מפורטים מטעם שירות המבחן, אשר עקבו אחר ההליך הטיפולי בו שולב.

התסקיר הראשון מיום 13.10.16 תיאר בהרחבה את תולדותיו של הנאשם והתייחס למצבו האישי והמשפחתי. מהאמור בו עולה כי הנאשם כבן 31 נשוי ואב לשני ילדים בגילאי 6-3. משפחתו התמודדה עם קשיים כלכליים, ועל רקע זה החל לעבוד עוד כנער בתחום המזון והמסעדות על מנת לסייע בפרנסת המשפחה. בגיל 17 נשר סופית מלימודיו אך המשיך לשמור על רצף תעסוקתי ולתמוך במשפחתו. בהיותו כבן 24 נישא לבת זוגו וכיום הוא עובד כטבח במסעדת פועלים בבעלות אביה של אשתו.

בהתייחסותו לעבירות בהן הורשע התקשה הנאשם שבאותה עת לקבל אחריות מלאה ולבטא חרטה כנה. הוא הסביר את התנהגותו האלימה על רקע תחושות של חשש, חרדה וחוסר אונים בהתמודדותו עם הסיטואציה המלחיצה וחילופי הדברים בינו לבין המתלוננים. באותה עת בלטו קשייו של הנאשם להעמיק בבדיקה עצמית ולבחון דפוסי אישיותו, חשיבתו והתנהגותו, אשר הובילו לביצוע העבירות, כשבהתייחסותו בלטה עמדה קורבנית הממוקדת בהשלכות ההליך המשפטי על מצבו ועל בני משפחתו. יחד עם זאת, ביטא הנאשם את נכונותו לשתף פעולה ולהשתלב בהליך טיפולי.

קצינת המבחן סיכמה את התרשמותה מהנאשם באותה עת בכך שעולה תמונה של מי שגדל והתפתח בתנאים משפחתיים מורכבים, ובעקבות קשר זוגי שהבשיל לנישואין הצליח להשתקם ולנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי. את העבירות ביצע על רקע נטייה לאובדן שליטה על התנהגותו בהתמודדות עם סיטואציות מורכבות ומלחיצות. הסיכון להישנות התנהגות אלימה הוערכה אז ברמה בינונית - גבוהה, ולנוכח נכונותו של הנאשם להשתלב בטיפול, הומלץ על דחיית הדיון לצורך שילובו בטיפול בקבוצה ייעודית בשירות המבחן.

במהלך חודש פברואר 2017 התקבל תסקיר ביניים אשר העיד על כך שהנאשם שולב במהלך חודש ינואר בקבוצה טיפולית בתחום האלימות. ממידע שהתקבל ממנחה הקבוצה עלה כי הנאשם מצוי בשלב ראשוני והוא מקפיד להגיע למפגשים הקבוצתיים ונוטל חלק פעיל בשיח הקבוצתי.

התסקיר האחרון והעדכני מיום 23.5.17 העיד על שיפור ממשי במצבו של הנאשם. גורמי הטיפול דיווחו כי הנאשם

מגלה אחריות ומחויבות כלפי הטיפול ומקפיד להתייבץ לטיפולים באופן קבוע ובזמן. עוד נמסר כי חל שינוי בהתנהגותו של הנאשם בקבוצה וכי הוא מצליח לראשונה להביא תכנים מעולמו האישי ומגלה מוטיבציה לבחינת מצבו, דפוסי חשיבתו והתנהלותו לצורך עריכת שינוי בחייו. צוינה חשיבות המשך השתתפותו בקבוצה, על מנת להפחית את הסיכון להישנות עבירות. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתחיל לקבל אחריות על מצבו ומגלה מוטיבציה ומאמצים לשקם את מצבו, במישורי חייו השונים.

נוכח התרשמות זו, המליץ שירות המבחן על העמדתו של הנאשם בצו מבחן למשך שנה וכן על השתתפותו עונד שמוחשי בדמות מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות. שירות המבחן ציין כי הוא ער לחומרת המעשים אך להערכתו שליחתו של הנאשם למאסר של ממש עשויה לפגוע באופן מטלטל ביותר הן במשפחתו והן בהליך הטיפולי שהוא עובר.

ראיות לעונש:

עובד לשמיעת טיעוני הצדדים העידה אשת הנאשם מטעם ההגנה, וציינה כי היא נשואה לנאשם מזה 8 שנים, וכי להם שני ילדים משותפים. הבן הבכור, חווה קשיים רגשיים רבים בבית הספר, ומאז פגש את אביו בתקופה בה היה עצור, הוא סובל מחרדה ומקשיים בלימודים. לדבריה, מאז החל הנאשם להשתתף בקבוצה טיפולית חל שיפור במצבו. עוד ציינה כי לאחר האירוע המתואר בכתב האישום נמכרה המסעדה בה התרחשו האירועים וכיום אין כל קשר בינם לבין המתלוננים, שהתגוררו אז בסמוך למסעדה. עוד ציינה את מצבה הכלכלי של המשפחה ואת החשיבות שבהמשך עבודתו של הנאשם. באשר למצב בנם של הנאשם ואשתו, הוגש גם המסמך ע/3, דו"ח מבית הספר בו הוא לומד, ממנו עולה כי הוא קשור מאד לאביו, כי המפגש עם אביו בשלב המעצר השפיע עליו מאד והוא סובל מחרדה שמא אביו יעדר מחייו לתקופה ארוכה.

עוד הוגשה מטעם ההגנה חוו"ד מטעם ד"ר מיכאל ינקו, פסיכיאטר מומחה לילד ולמתבגר, אשר בדק את הנאשם בתחילת שנת 2016 וציין כי עוד בטרם מעורבותו באירועים המפורטים בכתב האישום סבל הנאשם ממצבים מעורבים של דיכאון וחרדה. לדבריו, בעקבות האירוע, התעצמו סימפטומים אלה ונוספו אליהם סימפטומים של הפרעה פוסט טראומטית.

מטעם התביעה הוגשו בהסכמה התעודות הרפואיות המתעדות הטיפול במתלוננים מיום האירוע. באשר למתלונן מתועדים בתעודות "חתכים שטחיים לחלוטין" בזרוע ימין, לצד ההמטומה המוזכרת בכתב האישום, ובאשר לאחיו, מתועד "חתך קטן שטחי" בכף יד ימין. עוד הוגש לעיוני בהסכמה דיסק ועליו סרטון המתעד את אותו חלק מהאירועים אשר התרחש בשטח המסעדה. ב"כ הצדדים אף הגישו פסיקה לתמיכה בעתירותיהם העונשיות.

טיעוני הצדדים:

בפתח טיעוניה עמדה ב"כ המאשימה על חומרת מעשיו האלימים של הנאשם, כפי שפורטו בכתב האישום, והזכירה את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו. בין היתר עמדה על הפגיעה בזכות הפרט לשמירה על שלמות גופו, על הפגיעה בביטחונו האישי וכן על הפגיעה בביטחון הציבור. עוד ציינה את הצורך במיגור תופעת פתרון הסכסוכים בדרכים

אלימות, תוך שימוש בסכין. בהתייחסה לתסקירי שירות המבחן ציינה כי רק במסגרת התסקיר השלישי מגלה הנאשם מודעות ראשונית לגורמים להתנהגותו האלימה. ב"כ המאשימה ציינה כי אין באפשרותה להצטרף להמלצת שירות המבחן וזאת לנוכח חומרת העבירות והשימוש בסכין. המאשימה טענה למתחם הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל, ועתרה לעונש המצוי ברף הנמוך, כלומר לעונש מאסר בן 6 חודשים, על רקע התנהלותם של המתלוננים, שהייתה אף היא אלימה. ראו בהקשר זה הבקשה שהוגשה לתיקון הפרוטוקול, ותגובת התביעה מיום 29.5.17, בה אישרה כי עתירתה הייתה ל-6 חודשי מאסר בלבד.

הסניגור עתר בטיעונו לכך שבית המשפט ישית עונש צופה פני עתיד בלבד, ללא מרכיב כלשהו של מאסר בפועל. הוא ביקש להעניק משקל ממשי למעשיהם האלימים והפרובוקטיביים של המתלוננים, אשר ככל הנראה לא הועמדו לדין בגין חלקם באירוע, ולהקל על רקע זה בעונשו של הנאשם, גם אם הגיב באופן בלתי מידתי למעשיהם, תוך שימוש בסכין שהייתה מצויה במטבח המסעדה. עוד הזכיר, מבלי להקל ראש, את העובדה כי למתלוננים נגרמו פגיעות גופניות מינוריות בלבד, אשר לא הצריכו טיפול רפואי ממשי.

בנוסף התייחס ב"כ הנאשם לקשייו הנפשיים של הנאשם, אשר לא באו לידי ביטוי בתסקירים, כמו גם לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות הקשות. על אף הקשיים עלה בידו של הנאשם להקים תא משפחתי חדש ונורמטיבי, והוא אף השכיל להשתלב בהליך טיפולי חיובי במסגרת שירות המבחן. לדבריו, כלל השיקולים המפורטים לעיל כמו גם הודאתו המיידית, החיסכון בזמן שיפוטי יקר והחרטה מצדיקים חריגה לקולא ממתחם הענישה. עוד ציין הסניגור כי הפגיעה בשיקומו של הנאשם והפגיעה הכלכלית בבני משפחתו תהיה משמעותית אם ייגזר עליו מאסר בפועל או מאסר בעבודות שירות.

הנאשם עצמו הביע בפני חרטה עמוקה על מעשיו, ביקש שלא לגזור עליו עונש מאסר מאחורי סורג ובריח והסביר כי עברו עליו ימים קשים וכי הוא חושש לגורל בנו אם ישלח למאסר.

דין והכרעה:

חומרה רבה מצויה במעשיו של הנאשם, אשר בחר במודע ליישב את המחלוקות בינו לבין המתלוננים בדרך אלימה. למעשים מעין אלה כיוון בית המשפט העליון בע"פ 6560/15 **סריס נ' מ"י** (2.5.16) לפיהם:

"...חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות, תופעה שפוגעת בסדר החברתי וחותרת תחת ערך היסוד בדבר זכותו של כל אדם לשלמות גופו (ראו: ע"פ 2951/12 ביאדסה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (2.8.2012) [פורסם בנבו]; ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, פסקה 21 (10.11.2009) [פורסם בנבו]). לבתי המשפט תפקיד משמעותי במאמץ החברתי למיגור נגע זה, בין היתר על ידי ענישה משמעותית ומרתיעה שיש בה כדי להעביר מסר ברור של העדר סובלנות כלפי תופעות כאלה, תוך מתן משקל ממשי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים אל מול שיקולים אישיים (ראו: ע"פ 3799/14 אבו שנב נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (17.8.2015) [פורסם בנבו]; ע"פ 1554/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (19.5.2015) [פורסם בנבו])."

חומרה יתרה נעוצה בעובדה כי במהלך מעשיו האלימים עשה הנאשם שימוש בסכין, וחבל באמצעותה בשני המתלוננים. כידוע, גובשה בפסיקה עמדה עקבית, מחמירה ונחרצת לפיה על בית המשפט למלא חלקו במאבק בתופעה הרווחת המוכרת בשם "תת תרבות הסכין" בדרך של השתת עונש הולם, מכביד ומרתיע, הכולל דרך שגרה מרכיב משמעותי של מאסר מאחורי סורג ובריה, אלא בנסיבות יוצאות דופן. על עקרון זה שב ועמד בית המשפט העליון פעם אחר פעם לכל אורך השנים האחרונות, לנוכח שכיחותם של המקרים והנזק החמור לחיים ולגוף הנגרם בעטיים.

הנה כך למשל באו הדברים לידי ביטוי במסגרת ע"פ 3220/09 מוחמד נ' מ"י (11.10.09):

"אין שופט בבית משפט זה שלא נחשף לריבוי תיקי הדקירה, אותה "מכת מדינה סכינאית", הבאים לפתחנו. חלקם מסתיימים גם במוות חלילה. אין בידינו כלים להתמודדות עמה אלא - ככלל - מאסר משמעותי, המרחיק את העבריין האינדיבידואלי לתקופת המאסר מן הציבור, אך אולי גם מרתיע, ככל שיוצא הקול בדבר ענישה כזו; יהיו אמנם נסיבות מיוחדות, של קטינים בגיל צעיר מאוד או מקרים מיוחדים אחרים, שבהם תינקט הקלה, אך הכלל הוא מאסר".

עוד יפים לענייננו דברי בית המשפט העליון בע"פ 6910/09 הדרה נ' מ"י (9.5.10), ולפיהם:

"אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח, ל"מען יראו וייראו". תופעה זו של "סכינאות" יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במלים אחרות, 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סבלנות"

על רקע עמדות עקרוניות אלה, נדמה כי ככלל מחייבים מעשים כגון אלה שביצע הנאשם ריצוי מאסר מאחורי סורג ובריה, ועל מתחם העונש ההולם לשקף זאת, כך שהרף התחתון של המתחם צריך שיעלה על 6 חודשי מאסר בפועל. עם זאת, כידוע, על מתחם העונש ההולם לשקף בכל מקרה ומקרה את מכלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ובהקשר זה ראוי יהיה להצביע על מספר נתונים שיש בכוחם כדי להביא למיתון מסוים בקביעת המתחם. בפתח הדברים אבהיר כי על פי המפורט בכתב האישום, וכן לנוכח צפייה חוזרת ונשנית בסרטון האירוע, אשר תואם באופן מדויק לאמור בכתב האישום המתוקן, אך משקף את שהתרחש באופן "חי" יותר, הרי שמרבית האחריות להתנהלות האלימה מוטלת באופן מובהק על כתפיו של הנאשם, ולא פלא כי הוא שעמד לדין בנסיבות העניין.

הנאשם הוא שפתח במסכת האירועים האלימים, בכך שהגיע לביתם של המתלוננים, הפיל את הקטנוע שלהם וניקב את אחד הצמיגים. בהמשך, כאשר הגיעו המתלוננים למסעדה והתפתח בינו לבינם דין ודברים, היה זה הנאשם אשר הסלים את חומרת האירוע בכך שהצטייד בסכין, התקרב אל המתלוננים וגרם לנסיגתם מהמסעדה. כעבור דקות אחדות, בפתח החנות, ולאחר דין ודברים מילוליים נוספים, היה זה הנאשם אשר הרים כיסא והטיח אותו פעמיים בחוזקה בראשו של המתלונן. המתלוננים הגיבו אמנם במעשי אלימות של ממש בכך שהשליכו לעברו כיסא, שולחן וקסדת אופנוע, אך בכל

פעם היה זה הנאשם אשר הביא להסלמה ברף האלימות, הסלמה שבשיאה הנטילה המחודשת של הסכין ודקירת המתלוננים בידיהם.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי חלק מסוים מהאחריות לאירועים, גם אם לא חלק הארי, מונח לפתחם של המתלוננים, אשר הגיעו למסעדה ביוזמתם, הפילו את האופנוע השייך לנאשם והשמיעו גם הם כלפיו דברי איום. בהמשך, לאחר שהנאשם הכה את המתלונן בראשו בכיסא, ועל אף שהיו מודעים להימצאותה של הסכין בידי הנאשם, בחרו להיכנס למסעדה ולהתעמת עמו פיזית, ובמסגרת זו אף השליכו לעברו כיסא, שולחן וקסדת אופנוע. מעשיו של הנאשם רחוקים היו אמנם מסייג ההגנה העצמית, אך מאידך בוודאי שלא פעל בסביבה סטרילית ונטולת חששות ולחצים.

עוד יש לציין, מבלי להקל ראש, כי בשונה ממקרים אחרים בהם נעשה שימוש בסכין למטרות אלימות, הרי שלמתלוננים במקרה זה נגרמו כתוצאה ממעשי הדקירה פגיעות מינוריות בלבד בדמות חתכים שטחיים בזרועו של המתלונן וחתך קטן ושטחי בכף ידו של האח. על יסוד נתונים מקלים אלה, נכון אני לאמץ במקרה זה את מתחם העונש ההולם המתון שהוצע על ידי המאשימה ואשר נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל.

משנקבע מתחם הענישה, יש לאתר את העונש המתאים לנאשם בשים לב למכלול הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, אלא נוגעות יותר לנאשם עצמו, לעברו ולהתנהלותו. בהקשר זה ראוי לציין ולהדגיש את השיקולים כבדי המשקל המצדיקים הימנעות ממיצוי מלא של הדין עם הנאשם. בראש ובראשונה יש להזכיר כי כתב האישום תוקן לקולא וכי הנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, באופן שמנע את הצורך בשמיעת הראיות. עוד יש לציין כי לנאשם אין הרשעות קודמות בפלילים, ולמצער לא הוצגו בפני בית המשפט הרשעות קודמות כלשהן. לכל אלה יש להוסיף את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, אשר אינן קלות כלל ועיקר, כפי שניתן ללמוד מהתסקירים שהוגשו בעניינו, כמו גם מהמסמכים הנוגעים לבנו, מעדותה של אשתו לעונש ומחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינו.

אינני מקל ראש כלל ועיקר בנתונים אלה, אשר ראוי שיביאו למיתון הענישה, אך בשים לב לחומרה הרבה שבמעשים, דומה כי בנסיבות רגילות לא היה בכוחם כדי למנוע השתת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח, גם אם בחלקו הנמוך של המתחם. אלא שבמקרה מיוחד זה שני שיקולים נוספים הביאוני בסופו של יום לכדי החלטה להימנע מהשבתו של הנאשם לבית האסורים, לאחר ששחרר משם בשלב המעצר בחלוף ימים אחדים, ולהסתפק בעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות לפרק הזמן המרבי הקבוע בחוק.

שיקול ראשון ובעל חשיבות רבה הנו ההמלצה החיובית המעוגנת בתסקיר שירות המבחן, לנוכח השינוי החיובי שחל בהתנהלותו של הנאשם. מהתסקיר העדכני עולה כי הנאשם השתלב היטב בהליך טיפולי ייעודי וכי מזה מספר חודשים שהוא משתף פעולה באופן מלא בהליכי הטיפול, ומגלה מוטיבציה לבחינת מצבו, דפוסי חשיבתו והתנהלותו. מהתסקיר עולה בבירור כי קיימת חשיבות להמשך השתתפותו בקבוצה, על מנת להפחית את הסיכון להישנות עבירות אלימות וכי שליחתו כיום לריצוי עונש מאסר מאחורי סורג ובריח תפגע פגיעה בלתי מידתית, בו, בבני משפחתו ובתהליך השיקומי בו הוא נוטל חלק.

השיקול הנוסף מעוגן בכלל לפיו בית המשפט אינו נוהג להחמיר עם נאשם מעבר לעתירת התביעה. כפי שהבהירה ב"כ המאשימה בתגובתה מיום 29.5.17, עתירת המאשימה הנה להשתתף עונש מאסר ברף התחתון של המתחם, כלומר מאסר למשך 6 חודשים בלבד, תקופה אשר על פי הדין ניתנת כידוע לריצוי בעבודות שירות. בשים לב לעבר הנקי, לחוות הדעת בדבר התאמתו של הנאשם לריצוי עבודות שירות ולהמלצת שירות המבחן, אשר הגיונה בצידה, לא מצאתי מקום להחמיר עם הנאשם מעבר למבוקש על ידי המאשימה ואף לא מצאתי הצדקה להורות כי עונש המאסר ירוצה דווקא מאחורי סורג ובריה ולא בעבודות שירות, באופן שישים לאל את מאמציו של הנאשם לשינוי ולשיקום. לפיכך, יוטל על הנאשם מאסר בעבודות שירות, לצד ענישה משלימה בדמות מאסר על תנאי מרתיע, פיצוי הולם למתלוננים וצו מבחן למשך שנה, תוך שיובהר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, יפסיק את הטיפול ללא הסכמת שירות המבחן או יבצע חלילה עבירה נוספת, עשוי בית המשפט להתבקש לדון בעניינו מחדש ואף לגזור את דינו מחדש.

לאור כל האמור לעיל, הנני דן הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 6 חודשים, אשר ירוצה בעבודות שירות במסגרת "שווים" בחולון, החל מיום 15.11.17.
2. 9 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מהיום, לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.
3. 5 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מהיום, לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.
4. פיצוי לכל אחד משני המתלוננים בסכום של 3,000 ₪. הפיצוי הכולל בסך 6,000 ₪ יופקד בקופת בית המשפט בתוך 90 יום, ויועבר על ידי המזכירות למתלוננים.
5. קנס בסך 1,500 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 90 יום.
6. ניתן בזאת צו מבחן למשך שנה בעניינו של הנאשם.

העתק יועבר לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ח אלול תשע"ז, 19 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים.